

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN, 1909, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705206624/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Min Moder elsker dig, og alle Folk
 Der vilde holde af dig; heller ei
 Er Livet der saa stille som du troer.
 I Jagt og Vaabenleg du kunde færdes,
 Og hvile dig i Selskab mellem Venner.
 Hvad jeg formaaer, jeg ogsaa gjerne hidrøg,
 For alle Skyer at jage fra din Pande.
 Jeg Harpen slaar, og mange Sange kan jeg —
 O, kom! Lad mig det Bud til Hjemmet bringe,
 At snart vi skal dig see!

ACTÆON. Et Barn du er!
 LYDA. Jeg er kun fjorten Aar, men større bli'er jeg,
 Og stor min Fryd vil blive, naar du kommer;
 Thi snart du kommer — ikke sandt, Actæon?
 ACTÆON. Ja eensgang kommer jeg, din Sang at høre.
 Men Karmen venter dig — Farvel, o Lyda!
 LYDA rækker ham Haanden.
 Farvel, Farvell! Forglem mig ikke reent;
 Jeg tidt vil tænke paa dig til vi mødes.
 Hun stiger i Karmen fulgt af sine Terner. AHe bort.

FJERDE SCENE

ACTÆON ene.
 Og disse blide Duesøne troer hun
 Har Kraft til at bevæge dette Hjerter . . .
 — O, at en Gunst dog Skjæbnen mig forundtel!
 Ikkun en Skaal af Lethes Vande fyldt,
 Saa hver Erindring svandt i Glemsel bort.
 Naar først jeg Mindet havde dybt begravet,
 Hvor skulde da jeg leve! Nyfødt skulde
 Mit Blik sig aabne da for Livets Straaler.
 Da saae jeg forud ei i Blomstens Knop
 Dens visne Blade — Frugten viste mig
 Ei strax i Spiren da den skjulte Orm.
 Da var du ei en Drøm du fagre Elskov,
 Der lokked, for med Tomhed kun at ende;
 En Drøm da ei din Lyst — en Drøm da var
 Kun dette Skyggeliv, som nu mig dræber.
 Han springer heftig op og gaar frem.
 Hvor er en Kilde, at min Tørst jeg stiller?
 O Venus! har du reent da mig forladt?
 Har du din Dyrker glemt? Har bort du vendt dig
 Fra dette Land, hvis Kyst dig fordum bar?
 Vil aldrig meer som før du stige frem
 Al Havets hvide Skum i al din Friskhed?